

NIKDO NESMÍ SPÁT

Hra na kočku a myš
začíná...

ELLIE MARNEY

FRAGMENT

Nikdo nesmí spát

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ellie Marney

Nikdo nesmí spát – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NIKDO NESMÍ SPÁT

ELLIE MARNEY

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Copyright © 2020 by Ellie Marney
Cover art copyright © 2020 by Janelle Barone. Cover design by Karina Granda.
Cover copyright © 2020 by Hachette Book Group, Inc.
Translation © Jan Kozák, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7526-6
ISBN e-knihy 978-80-253-7636-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7637-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7565-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Všem vystrašeným, tvrdohlavým a naštvaným dívkám

*Myslím na cestu,
kterou podnikneme spolu
na lodi bez vesel
přes řeku bez břehů.*

Ursula K. Le Guinová, „Cestovatelé“

KAPITOLA 1

Federální agent Edmund Cooper stojí na okraji tréninkového areálu a dívá se vzhůru. Mezi stromy v zalesněné oblasti vedle atletického oválu se mihne pohyb. Státní univerzita v Ohio v lese udržuje překážkovou dráhu a studenti tam někdy běhají. Ze stromořadí nyní vyběhnou dvě studentky. Cooper jednu z nich pozorně sleduje.

Je velmi štíhlé postavy a její drobnost ještě umocňuje pytlovitá šedá univerzitní mikina OSU a černé tréninkové kalhoty ušřížené u kolen. Vypadá zdravě. To je pozitivní. Na fotkách pořízených před dvěma a půl lety se zdála jako troska. Teď má tváře zrudlé námahou a horlivě se soustředí. A běhá tvrdě, podpaží mikiny má potřísněné tmavými skvrnami. Její kůže je bílá, ale nohy má velmi opálené.

A vlasy si nechala ostříhat. Má předpisový, uniformní střih, jaký vám udělají třeba u námořní pěchoty nebo ve vězení. Cooper se snaží nic moc z toho nevyvozovat. Tuhle dívku vlastně nezná, kromě toho, co viděl ve složce.

Čeká na okraji oválu, zatímco se Emma odděluje od své běžecské partnerky a mluví s trenérem. Trpělivost je jedním z Cooperových mimořádných talentů.

Dívka míří do šaten a v tu chvíli na ni Cooper zavolá. „Emma Lewisová? Slečna Lewisová?“

Je to v řeči jejího těla: to trhnutí, okamžik zvířecího napětí. Ten kategorický odhad v jejích očích. A co teprve když si uvědomí, že muž má na sobě oblek a v ruce pověření.

Zůstává přesně tam, kde je. „Slečno Lewisová, jmenuji se Edmund Cooper. Pracuji pro vládu. Rád bych s vámi mluvil, jestli mohu. Někde na veřejnosti, pokud si to přejete.“

Nevadí, že jeho slova zní nacvičeně. Mluvit formálně a zdvořile je v pořádku. Emma okamžik počká a pak si vezme vizitku, kterou muž drží v ruce. Cooperovi to připomene krmení jelenů z matčiny verandy v Nové Anglii.

„Vy pracujete pro vládu?“ Ještě se po běhu potí, ale dýchání už má pod kontrolou. Podívá se na vizitku, pak na něj. „Tady stojí, že jste federální agent.“

„Přesně tak. Pracuji pro Federální úřad pro vyšetřování.“

Dívka jednou pomalu mrkne. „Já ale nemám žádný další informace o Huxtonově případu. Řekla jsem policii všechno, co jsem věděla –“

„Ne, ne,“ vyhrkne Cooper. „Slečno Lewisová, tato schůzka se netýká toho případu. Tohle s tím nesouvisí. Mohli bychom si někde sednout a promluvit si?“

Váhá, nicméně poté povolí. „Jistě. Tady je to dobrý, myslím.“

Nasměruje ho k piknikovému stolu na travnatém prostranství vedle přístřešku na vybavení. Pěkné a veřejné, ale s dostatečným odstupem pro soukromí. Svítí sem však slunce a on se v saku trochu potí.

Emma má kolem krku přehozený ručník a na stole po pravici láhev. Tmavé strniště na její hlavě připomíná jemné peří. Vlastně jí to sluší. Vypadá kompaktně, vyrovnaně. Divoce. Cooper si sedá ke stolu naproti ní, aby jí poskytl prostor.

„Děkuji, že se mnou mluvíte. Rád vás poznávám.“

Na to nereaguje. „Přiletěl jste z Virginie?“

„Ne, přijel jsem autem.“

„To je dlouhá cesta.“

„Ano, je. Vy studujete psychologii tady na OSU, je to tak? Doufáte, že se budete specializovat na dětskou psychologii? Váš profesor říkal, že vás inspirovala pozitivní zkušenost s vynikajícím terapeutem –“

„Ano.“ Zakloní hlavu, nechá si slunce dopadnout na tvář.

„Pane Coopere, proč jste za mnou přišel?“

Je čas to vybalit. „Slečno Lewisová, slyšela jste někdy o sekci FBI pro behaviorální vědu?“

„Jo.“ Její pohled je přímý. „Dělají psychologický vyšetření – profily. Udělali profil Huxtona.“

„Ano, pomáháme právě u takových případů. U násilných trestných činů. Behaviorální věda je mladá oblast – na aktivních případech pracujeme teprve necelých deset let. Ale zdá se, že patříme k sekcím, které přinášejí výsledky.“

„Chytáte vrahy.“

Je rychlá. Věděl, že je rychlá. „Podíváme se na důkazy a informace, které máme, a snažíme se přijít na vzorec chování. Jakmile máme vzorec, umožňuje nám to zúžit podezření, dokonce předvídat, co by pachatel mohl udělat příště. Pomáhá nám to rychleji je najít.“

„Fajn.“

Změnu v jejím výrazu pochopí okamžitě.

„Není to stoprocentně přesné, slečno Lewisová. Nic není přesné. Děláme, co můžeme. Ale naše úspěšnost je obecně vysoká.“ *Ovšem ne u Huxtona. Huxton byl pěkný průšvih.* Cooper to před ní nesmí ventilovat, to by věci zrovna nepomohlo. „Důvod, proč jsme úspěšní, je ten, že děláme něco jako domácí úkoly. Chodíme do věznic a ústavů a děláme rozhovory s vězni. Je to něco jako výzkumný projekt. Informace, které

získáme, shromažďujeme v databázi a používáme je pro naši profilovací práci.“

„Skvělý.“ Emma má velmi strnulé držení těla.

Někdy si Cooper přeje, aby ještě kouřil. Mohl by si zapálit cigaretu, vypadat normálněji, uvolněněji. Když vypadáte uvolněně, uvolní se i subjekt.

„Slečno Lewisová, vyslechli jsme asi třicet pět uvězněných pachatelů z celé země. Ale je tu skupina lidí, ke kterým stále nemáme přístup. A není to proto, že je nevidíme. Oni s námi prostě... nechtějí mluvit.“ Zatím na ni při řeči hleděl. Teď se upřeně zadíval. „Mluvím o mladistvých pachatelích.“

Na druhé straně oválu nacvičuje tým roztleskávaček OSU Buckeyes. Cooper slyší povzbuzující pokřiky jako vzdálenou ozvěnu.

„Takže mladiství zabijáci.“ Emma převaluje slabiky v ústech. Pak sáhne po láhvi a lokne si, jako by chtěla tu chuť spláchnout. „Ale náctiletých sériových vrahů přece nemůže být zase tak moc.“

„Je jich dost.“ Nechce udeřit tvrdě, ale má pocit, že právě na to dívka reaguje nejlíp. „Každý někde začíná.“

„Stejný jako s kariérou.“ Podívá se směrem k oválu.

„Bundy začal ve čtrnácti.“

Dívá se na něj, vypadá velmi mladě. Cooper odolá instinktu být jemný. Přesně tohle potřebují. Ji, nebo někoho jako ona. Lidí jako ona není mnoho.

„Slečno Lewisová, myslíme si, že důvodem, proč s námi tito mladiství pachatelé nechtějí mluvit, je jejich nedůvěra k autoritám, včetně našich tazatelů. A právě proto jsem si s vámi přišel promluvit. Potřebujeme někoho, kdo –“

„Ne.“ Posune se a chystá se vstát.

„Pět vězňů. Celkem pět rozhovorů.“

„Pche! Pořád ne.“

„Měla byste podporu. Partnera. Jednotku. Bylo by to naprosto bezpečné –“

„Vážně si to myslíte?“ Vstane. „Pane Coopere, ujel jste dlouhou cestu, ale ptáte se špatný osoby.“

„Tomu nevěřím. A byl bych rád, kdybyste se zamyslela nad tím, co vám nabízím.“

Čelist se jí sevře a vydechne nosem. „Dobře. Co nabízíte?“

Cooper mluví vyrovnaným hlasem. „Šanci přijít si na jakési stipendium. Odložila byste si letní semestr a přes prázdniny byste bydlela na základně s námi. Dostala byste plat jako kandidátka a nějaké školení od úřadu. Pokud se rozhodnete věnovat forenzní psychologii, mohla byste nastoupit do našeho programu. Vaše vzdělání po prvním ročníku by bylo dotováno. Nebo pokud ne, mohla byste se sem vrátit a absolvovat případné další lekce v dětské psychologii.“

„To...“ Klesne zpátky na lavici. „To zní velmi velkoryse. Předpokládám, že se nemusím ptát, proč zrovna já.“

„Většinou je to proto, že jste ve správném věku. Ale také studujete vysokoškolský obor, o který se my už zajímáme. Máte akademické vzdělání, jste nejlepší z ročníku –“

„A mám s tímhle tématem přímou zkušenost.“

„To je jen jedno z řady kritérií.“ Poprvé se Cooper nakloní dopředu. „Hledáme určitý způsob myšlení, slečno Lewisová. Tyto pohovory... Pomůže nám každý kousíček informace, který získáme. A pokaždé když se naše znalosti rozšíří, jsme rychlejší. Zachráníme víc životů.“

Věta o „záchraně životů“ byla dost těžkopádná. Pořád si myslí, že ji tak získá.

Dívka přimhouří oči. „Dva a půl roku jsem se z tohoto způsobu myšlení snažila dostat, pane Coopere.“

„A myslíte, že jste uspěla?“

Její výraz se nezmění, avšak on to vidí znovu: ten záblesk zvířecí paniky ve tváři. Ale někdy je jeho úkolem konat právě tyhle ohavné, nezbytné věci.

Odvrátí od něj pohled, rozhlédne se po trávě, po stromech a budovách. Potom se postaví, tentokrát pomalu, jako by po rozhovoru zestárla. „Pane Coopere, vážím si toho, co děláte. Ale myslím, že vám nemůžu pomoci. Doufám, že dojedete v pořádku domů.“

„Jedete domů sama, vidíte? Do Apple Creeku?“ Zvedne se, aby se jí přizpůsobil. „Mohla byste, prosím, o víkendu popřemýšlet o tom, co jsme probírali?“

„Popřemýšlím.“ Vezme si láhev.

„Máte mou vizitku, kdybyste potřebovala zavolat. Děkuji vám za váš čas.“

„Na shledanou, pane Coopere.“

Sleduje ji, jak odchází, jak pohazuje tmavou hlavou a slunce se odráží od bílé barvy jejích běžeckých bot. Jsou to kvalitní boty.

Pípne mu pager. Vrací se svahem zpět k autobusové zastávce nad oválem, kde je telefonní automat a dá se volat na účet volaného. „Cooper.“

Šéf sekce FBI Donald Raymond zní našťavaně i na dálku. „Zavolám do tvojí kanceláře a oni mi řeknou, že jsi v Columbusu. Co kurva děláš v Ohio, Ede?“

Cooperovým zvykem je vždy reagovat na Raymonda klidně. „Done, už jsme o tom mluvili.“

„Myslel jsem, že si děláš srandu. Jenže ty si neděláš srandu, co? Vážně chceš poslat osmnáctiletou holku do věznice s maximální ostrahou, aby vyslýchala sériový vrah?“

„Nepůjde tam sama.“

„Aha, no jasně. Jistě. Půjde tam s tvým druhým kandidátem, jak se jmenuje..., Travisem Bellem, který je –“ Ozve se Raymondo-

vo listování poznámkami ve složce. „Který není dost starý ani na to, aby si koupil pivo. To je skvělý, Ede.“

„Done, snažili jsme se za těmi vězni poslat agenty. A žádná reakce. Když tam pošleme mladistvé tazatele, aspoň zkusíme něco trochu jiného. A nejsou to zelenáči, nezapomeň. Jsou to veteráni.“

„Ta Lewisovic holka,“ řekne Raymond. „Přežila tu věc s Huxtonem, že? Kolik jich Huxton udělal? Devět?“

„Devět,“ potvrdí Cooper. „Takže číslo deset mělo štěstí.“

Přes plexisklo telefonní budky sleduje Cooper Emminu vzdalující se postavu. „Nemělo to nic společného se štěstím. Nezachránili ji. Bojovala. Utekla.“

„Dobře, takže je to vojanda. Stejně jako Travis Bell. Je to synek Bartona Bella? Z případu Gutmunsson? Ježíši.“

„Ano.“ Cooper se odmlčí, aby oba mohli věnovat Gutmunsonově incidentu chvíli chmurného rozjímání, kterou si zaslouží. „Bell šel do výcviku federální policejní služby USMS hned, jak ho pustili. Prý je po tátovi, říkají instruktoři.“

„To je pro něj dobře.“ Raymond se odmlčí. „Tohle bude těžká práce, Ede. Opravdu chceš ty děti poslat zpátky do noční můry?“

Raymond v úřadu zrovna nevyniká bystrostí. Tohle je první chytrá věc, kterou od začátku rozhovoru řekl, a Cooper se toho chytne – teď mluví s děsivou autoritou člověka, který sloužil na bojištích. „Po takové věci, Done, tě ta noční můra asi nikdy nepustí. Jen se s ní umíš lépe vyrovnat. Tihle dva se s tím vyrovnávají. Dejme jim šanci, aby nám pomohli.“

Raymond si odfrkne. „Tak dobře. Jestli to chceš zkusit, nech to běžet. Ale poslouchej mě, Ede. Tohle je jednorázový pokus. Přijdou, odvedou práci, vyžádají si diety a jdou domů. Když zjistím, že to přehnali, nebo když o tom uslyším jedinou

šeptandu v tisku, spláchnu tě tak rychle, že se praštíš bradou o hajzl. Je to jasné?“

„Ano, pane, ano.“ Když mu něco začne vadit, Cooper se vždy podvědomě přepne do staré mariňácké disciplíny.

„Nějaké novinky ohledně Pensylvánie? Carter říkal, že tentokrát tam byla dvě těla.“

„Přesně tak. Stále čekám na výsledky forenzní expertizy – podám ti úplnou zprávu, až se vrátím na základnu.“

„Dobře, informuj mě. Zatraceně, tyhle příšery se pořád množí jako zasraná Hydra.“ Ozve se cvaknutí Raymondova pera. „Souhlasila vůbec ta Lewisová s tím, že nastoupí?“

„Ozve se mi.“ Cooper si nemůže být jistý, jestli Lewisová přijme, nebo zda bude schopná udělat to, co od ní potřebuje. Je to ještě dítě. Ale on si pamatuje, jak se rozhlížela po univerzitních budovách a cvičištích, jako by si je vrývala do paměti. Cooper má za to, že Lewisová se chytí.

„Chápu Bella,“ říká Raymond. „Bell dává smysl. Ale nevím, jak to bude s tou holkou.“

Cooper si uvědomuje, že ať teď řekne cokoli, musí tomu uvěřit.

„Emma Lewisová má s těmito typy pachatelů zkušenosti. Rozumí jejich myšlení a chování. Nenechá se jimi oklamat – ví, co jsou zač.“ Vzpomene si na Emminu mikinu s tmavými skvrnami, na její křečovitě reakce. I na její jasný, divoký pohled. „Nemůžeme si být jistí, dokud se nerozkouká. Ale myslím, že to zvládne.“

KAPITOLA 2

V osamělých ranních hodinách se Emma ve tmě s trhnutím probudí a zalapá po dechu.

Chvilí jí trvá, než si vzpomene, kde je, než si uvědomí pevné obrysy svého těla. Je v pořádku. Je doma. Tričko má vlhké. Je v bezpečí. Dýchá.

Leží s otevřenýma očima a naslouchá zvukům sarančat zvenku. Už několik měsíců se jí nezdál špatný sen. Dnešní sen neklade za vinu Cooperovi, i když je těžké necítit zášť. Emma si dovolí tu zášť na chvíličku pevně sevřít a pak ji záměrně pustí. Je v pořádku si ty emoce připustit, celkově jí ale takové myšlení není k ničemu.

Cvakne vypínačem na lampičce na nočním stolku, odhrne přikrývku a jde si převléknout tričko a vzít župan.

Dole v kuchyni v domě jejích rodičů se jako vždycky svítí. Emma si připraví sklenici mléka a k němu si vezme jednu máminu čokoládovou sušenku. Zrovna se posadí ke kuchyňskému ostrůvku, když se dovnitř vplíží její starší sestra Roberta.

„Nesněž všechny sušenky.“

„Je po půlnoci,“ upozorní ji Emma. „V časopise *Teen* píšou, že po půlnoci můžu sníst tolik sušenek, kolik chci.“

„V časopise *Teen*, jo...“, zahučí Roberta, otevře ledničku a vynadá mléko. Přes pánské flanelové pyžamové kalhoty a tričko

s Blondie si natáhla prošívavý nylonový župan. „Fajn, ale zítra mi musíš pomoci upéct nový.“

„To zvládnou.“

„Mrzí mě, že tu nezůstaneš celý týden.“

„To víš, letní kurzy.“

„No jo.“

Emma sní sušenku. Robbie si nalije mléko do sklenice a vrátí krabici do lednice, přičemž dá pozor, aby nebouchla dveřmi. Když by to udělala, zatřepal by se ledviník, který má jejich matka postavený na talíři nahoře na lednici.

„Neřekneš našim o tom agentovi, že ne?“ řekne konečně Robbie.

„Nestojí to za to, abychom je děsili.“ Emma dojde ke dřezu, vezme z odkapávače prázdnou sklenici a do poloviny ji naplní vodou. „Jen se mě chtěl na něco zeptat.“

„Nový soubor otázek?“

„Ne, kupodivu.“ Emma přistoupí k ledničce a na špičkách vylije vodu ze sklenice do hlíny kolem kapradí. „Bylo to spíš něco jako... pracovní pohovor.“

„Nekecej.“ Robbie se opře o linku a usrkne mléka. „Jde o něco jinýho.“

„Máš ten dojem?“

„Stejně bych to mámě a tátovi neříkala. Určitě by se vyděsili.“

Emma odloží sklenici do dřezu. „Byl to jen rozhovor. Odmítla jsem.“

„Proto jsi po půlnoci dole v kuchyni a jíš sušenky?“

„Hele, ty jsi tady taky.“

Robbie se usměje. „Poskytuju morální podporu.“

Emma ví, že je to pravda jen zčásti. Když se ztratila, její sestra začala trpět nespavostí. I dva a půl roku po Emmině návratu její problémy se spánkem přetrvávají. Nepodepsalo se

to jenom na Emmě. Chvilími to vypadalo, že terapii potřebuje celá rodina.

„Odmítla jsem,“ zopakuje Emma jemně.

Robbie přikývne. Vezme sklenici a zamíří do haly. „Agent si s tebou přiletěl promluvit až z Virginie? Nemůžu mu vyčítat snahu.“

„Přijel.“ Emma si utrhne drobký ze sušenky. „Z Virginie přijel, nepřiletěl.“

„No páni, to musela být teda jízda.“ Robbie si jednou rukou odhrne hromadu tmavých vlasů. Emma kdysi měla taky takové vlasy. „Určitě o ten rozhovor opravdu stál.“

Sestra jí zamává a pak se chodbou vrátí do svého pokoje. Emma sedí na stoličce a dívá se na drobký sušenek, ledviník a závěsné světlo nad kuchyňským ostrůvkem. Cooper přijel z Virginie. Najednou ví, co to znamená. *Nevadí mi ujet kvůli tobě pár mil navíc*, říká jí tím. *Nechtěl bych po rekrutovi nic, co bych sám neudělal.*

Očekával, že na oplátku s ním pojede zpátky. Naznačoval jí tím, že cesta je otevřená.

V sobotu ráno Emma pomáhá Robbie péct nové sušenky a mámě sázet sazenice – většinou petúnie – do truhlíků kolem domu. Pak jde do stodoly, kde její otec čistí vzduchový filtr traktoru.

„Jak to jde, Emmo Anne?“

Dává si pozor, aby odpověděla bez zaváhání. „Všechno v pořádku, tati.“

„Králík běží dobře? Asi by potřeboval vyměnit karburátor, nezlobí tě?“

„Karburátor je v pohodě, tati. Auto drží.“

„To rád slyším. Podáš mi z lavičky tu plechovku Dust-Off?“

Předá mu Dust-Off a později se koná rodinná večeře. Všechno, co je doma, je příjemné a bezpečné. Až na vroucnost matčina žehnání při jídle jako by se svět vůbec nezměnil.

O několik hodin později, když se Emma svíjí v posteli a dusí se, si uvědomí, že tenký, vysoký šum v hlavě není tinnitus. A že to jen tak nezmizí.

Ve tmě si převlékne košili a sejde dolů. Vezme si z plechovky čerstvou sušenku a povzbuzuje sama sebe, aby problém zvažila ze všech úhlů.

Cooper mluvil o partnerovi, o jednotce. Pomyšlení na to, že by byla součástí týmu, je lákavé. Izolace vás šírá, jste sami na ostrově vlastní mysli. Počet lidí, kteří se byt jen otřeli o to, co zažila ona, a stále dýchají, stále fungují, je téměř nekonečně malý.

Celé to pojetí je tedy přitažlivé: tým dalších lidí, kteří se mohou podělit o nápady, sdílet obavy, sdílet zátěž. Jenomže Emma nemá žádnou představu, jak by takový tým mohl vypadat.

A pak, ty kecy o záchraně životů... Emma si dřív taky myslela, že mohla zachránit ostatní – ostatní dívky –, jen kdyby běžela svižněji a rychleji sehnala pomoc. Ale na doporučení terapeuta si přečetla policejní zprávu o Huxtonovi a už tomu nevěří. Teď už se té reakce sama v sobě obává. Je ostražitá vůči pocitu viny. Pocit viny nikomu nepomůže.

Takže to není vina, co do mě zaseklo háčky, říká si, ale spíš představa o bádání. Klíčem jsou nové informace. Kdyby se mohla podílet na shromažďování těch dat, kdyby dokázali ty chlapy přesněji odhalit, rychleji najít..., pak ano, další potenciální oběti by mohly být ušetřeny.

Emma chvíli sedí pod závěsným světlem. Pak použije telefon v kuchyni s dlouhou kroucenou šňůrou. Hovor po dvou zazvoněních někdo vezme.

„Cooper.“ Jeho hlas je zastřený, ale zní ostražitě.

„Jdu do toho.“

„Slečno Lewisová?“

„Jdu do toho,“ řekne znovu. „Připojím se k projektu, k jednotce nebo jak se to jmenuje. Ale k úřadu se nepřipojím. Chci se vrátit na OSU, jakmile skončí rozhovory.“

Zavěsí a nečeká na jeho odpověď. Okamžitě má pocit, jako by jí duše vylétla z hrudi.

Teprve když zahlédne digitální hodiny na mikrovlnce, uvědomí si, že je půl čtvrté ráno.

KAPITOLA 3

Po chvíli podrážděného rozčilování si Emma na svou první návštěvu Quantica oblékne džíny, bílé tričko a běžecké boty, protože se v tom prostě bude cítit normálně.

Kolem parkoviště na základně roste spousta dubů a javorů. Zpomalí auto kvůli běžcům, trénujícím skupinám chlapů v černých sportovních šortkách a předpisových šedých mikinách. Sama už tři dny neběhala a cítí to jako záškuby ve stehnech a na chodidlech.

Konečně zaparkuje. Pak sedí v autě a přemýšlí o tom, jak ji Robbie objala na rozloučenou, a taky si prochází poznámky s instrukcemi z druhého telefonátu s Cooperem. *Policisté na kontrolních stanovištích mají vaše jméno. Zaparkujte mimo Jeffersonovu budovu. Zeptejte se u přepážky na oddělení behaviorální vědy.* Včera jela šest a půl hodiny, aby dorazila do Virginie, a pořád si není jistá, jestli tu opravdu chce být. Zírá na budovy, dokud ji horko sbírající se mezi čelním sklem a palubní deskou nepřinutí vystoupit.

Jeffersonova budova je mnohem chladnější. V předsáli je spousta lidí v khaki a tmavých polokošilích. Muž u přepážky ji nasměruje k výtahům a do suterénních kanceláří.

Suterén, pomyslí si. Samozřejmě že to musí být v nějakém zatraceném sklepe.

Dveře výtahu se otevrou do chodby s nízkými stropy s betonovými kazetami, trubkami pro topení, trubkami pro klimatizaci a kabelovými kanály. Chodby jsou až znepokojivě podobné a anonymní. Spousta bílé a šedé, zářivkové osvětlení, prostě jako v jaderném bunkru nebo v márnici.

Na chodbách je několik lidí v oblecích, všichni se cílevědomě pohybují. Na konci chodby, za prosklenými dveřmi, sedí u dalšího stolu žena.

„Počkejte, prosím. Za chvíli se vám bude věnovat agent.“ Recepční natáhne ruku k druhé straně maličkého předsálí, kterým se vstupuje do kanceláří za ní.

Nejsou tu žádné židle, ale protější stěnu zdobí nástěnka s plakáty FBI s nejvíce hledanými lidmi. Proti nim stojí chlápek s rukama v bok a odhrnuje si visící větrovku.

Emma stojí opodál a kontroluje hodinky. Cooper řekl v deset a už je skoro deset minut po desáté. Mohla přijít v půl jedné a pospat si půl hodiny navíc.

Včerejší motel u silnice číslo 1 byl pěkně zaplivaný, víc než by si přála, ale žena v bistru jí nalila kávu navíc.

Nejspíš to bylo kvůli mým vlasům, pomyslí si Emma. Občas přes ně nosí šátek, díky němuž pak vypadá jako pacientka s rakovinou. Zjistila, že je někdy lepší vypadat jako pacient s rakovinou než se potýkat s posměšky náhodných cizích lidí.

A včera na sobě šátek měla. Teď je tu bez něj, v předsálí oddělení behaviorální vědy, zatímco chlapec po její pravici pokračuje v prohlížení plakátů nejhledanějších osob. Má nažehlené cargo kalhoty a jeho límec je tuhý a upravený. Zkontroluje si hodinky a Emma si náhle uvědomí, že zřejmě oba čekají. Tohle je přece čekárna. Je tu spousta kanceláří. Přemýšlí, proč ji Cooper nenasměroval, aby čekala v té jeho.

Emma se ukotví. Pevně tlačí nohy k podlaze, ruce má v kapsách, ramena vyrovnaná. S úlevou zjišťuje, že je stabilní, že drží pevně.

Pak si přejede rukou po hlavě a najednou pochopí: V téhle budově zatím neviděla nikoho, komu by bylo méně než pětadvacet. Jen ona je mladá. A chlápek vedle ní je mladý. Zřejmě jsou jedinými mladými lidmi v budově a oba tu čekají.

Když se otočí, už se na ni dívá.

„Přemýšlím... Říkám si, že bychom se měli představit,“ navrhně mladík.

Má velmi tmavé vlasy i oči, olivovou pleť. Natáhne ruku.

„Bell, Travis J.“ Nezmáčkne jí prsty vši silou. Je to krátký, profesionální stisk ruky. „Čekám na zvláštního agenta Coopera a mám dojem, že ty možná taky.“

„Jo. Tedy ano. Jsem Emma Lewisová.“

„Těší mě.“

„Nápodobně.“

Vstřebává jeho přízvuk: jižanský, nejspíš texaský s takovým tím strohým projevem, a kdyby měla hádat, řekla by, že je to nejspíš armádní spratek nebo stážista u policie. Po podání ruky se zase postaví vedle sebe jako dvojice pstruhů, kteří nějak zjistili, že plavou spolu proti proudu. Prosklenými dveřmi Emma uvidí blížící se postavu. Hned se narovná, přičemž Bell udělá totéž a promluví koutkem úst.

„Řekli ti o jednotce? Mně bylo řečeno, že se chystá vznik jednotky.“

Emma semkne rty. „Myslím, že ta jednotka jsme my.“

To už Cooper rozrazí dveře.

„Slečno Lewisová, pane Belle.“ Posune složky, které nese, a postupně jim podá ruku. Emmě připadá snazší stisknout jeho ruku tady, ve formálním prostředí. „Už jste se představili? Děkuji vám

oběma, že jste přišli. Je tu místo, kde si můžeme promluvit – prosím, následujte mě.“

Nevede je ke kancelářím, jak Emma předpokládala, ale zpátky na chodbu. Cooperova chůze je svižná, vojenská; jinak je to ovšem drobný běloch v předpisovém obleku, který vypadá spíš jako účetní než jako agent FBI. Nasměřuje je dál a pak za roh do další chodby. „Proč si o tom nepromluvíme u vás v kanceláři?“ zeptá se Emma.

Cooper se zastaví u dveří do jedné z místností. Odemkne je, otevře a gestem je vyzve, aby vstoupili. „Protože moje kancelář – stejně jako každá kancelář na oddělení behaviorální vědy – je zavalená papíry o aktivních případech, což je něco, co nesmíte vidět.“

Místnost, do které vešli, je velká, šedá a tmavá. Stojí tady dřevěný stůl, čtyři složené kovové židle s polstrovanými sedáky, na stole kancelářská lampa, dvě velké kartotéky. Na podlaze a u dvou stěn je naskládáno víc než tucet kartonových krabic se spisy.

„Vidíme jen informace o odložených případech,“ říká Bell. To není otázka. Emma si všimne, jak má rovné držení těla, a přemýšlí, jestli *vzpřímený* znamená zároveň i *upjatý*.

Cooper přikývne. „Tato jednotka se nezabývá aktivními případy. To je mimochodem nařízení úřadu. Vy studujete pouze pachatele, kteří byli odsouzeni a odpykávají si trest.“

„A jsme ta jednotka, že jo?“ Emma to chce vědět jistě.

„Ano,“ potvrdí Cooper.

Bell, Travis J. otočí hlavu a podívá se na Emmu. Dívka v tom pohledu najde něco, co nečekala. *Měla jsi pravdu*, říkají jeho oči. Neobvyklé – potkat chlapa, který něco takového přizná.

„Fajn.“ Cooper ukáže na seskupení krabic se spisy. „Předmět jedna, Clarence McMurtry. Druhý subjekt, Michael Gesak. Pak subjekty tři, čtyři, pět... Ke každému subjektu jsem sestavil

shrnutí, takže nebudete muset procházet všechny tyto spisy, i když jsou tu kvůli dodatečnému výzkumu. Ale myslím, že bude lepší, když si k subjektům vytvoříte vztah jako k teenagerům. Chtěl bych, abyste do toho šli s otevřenou myslí.“

„Kdy půjdeme dovnitř?“ zeptá se Bell.

„Váš první pohovor je naplánován na zítřek.“

A kurva, pomyslí si Emma, ale nahlas řekne: „To je brzo.“

„Ano.“ Cooper se za to neomlouvá a Emmě se to líbí víc, než když kolem ní opatrně našlapoval během své první návštěvy na OSU. „Vezměte si židle, jaké chcete, kterákoli z těch židlí je fajn. Tady je shrnutí pro McMurtryho. V těchhle složkách jsou dotazníky – růžový je pro tazatele, modrý je pro subjekt, pokud souhlasí s jeho vyplněním.“

Bell se nahrbí na židli a zvedne obal složky s růžovými stránkami. „Takže půjdeme do zařízení, projdeme přijímacími procedurami a dostaneme se kam – do výslechové místnosti?“

Cooper přitaká. „Dostanete průkaz totožnosti – časy pohovorů jsou již stanoveny. Půjdete dovnitř, provedete výslech, sepišete zprávu a předložíte ji spolu s účtenkami za cestu. Mělo by to být docela jednoduché.“

To vše se děje velmi rychle. Emma si myslela, že to bude mít víc předeher.

„Trochu přibrzděte,“ řekne. „Tyhle rozhovory... Tohle je druhý pokus s nimi, je to tak?“

„Přesně tak,“ potvrdí Cooper.

„Co se pokazilo?“

„Subjekty... Vysvětlil jsem vám to. S námi nemluví.“

„Odmítají mluvit? Mlčí?“

Cooper se zamračí a rozepne si knoflík u saka. „Někdy je to tak. Stáhnou se. Je přímo vidět, jak stahují rolety. Jindy zase odpovídají pouze jednoslabičně. Přísahají. Kňourají. Když jsme se

naposledy pokoušeli udělat rozhovor s McMurtrym, dlouze nám vyprávěl o zacházení ve vězení – o všem až po kvalitu toaletního papíru.“

„Ale o vraždách neřekl nic,“ odtuší Emma.

„Přesně tak.“

„A to jsou informace, který potřebujete.“

„Potřebujeme podrobnosti. Jaké bylo jejich rozpoložení před každým zločinem, na co mysleli. Jak si vybírali své oběti, jak se připravovali, pokud vůbec. Od dospívajících subjektů opravdu neočekáváme žádné užitečné poznatky o motivu. V polovině případů nevědí, proč dělají to, co dělají. Ale informace o přípravě, průběhu, následcích..., to všechno jsou věci, které můžeme použít.“

Emma sleduje Cooperovu tvář, když mluví, a zaznamená, že jí chladnou konečky prstů. Vlastně celá místnost je studená a v její prázdnotě slyší hučící ozvěnu klimatizace. Sevře se jí hrudník. Chystá se jít do vězení a mluvit s lidmi jako Huxton. Ne, Huxtonovi bylo dvaadváct. Bude tedy mluvit s náctiletými verzemi Huxtona.

Znovu ji napadne, že v této situaci téměř nechápe *své vlastní* motivy. Proč to dělá?

Ticho náhle vyplní zvonek. „Uděláme, co bude v našich silách, pane. V kolik hodin bychom měli –“

Než se dveře otevrou, ozve se zaklepání. Dovnitř vejde žena z oddělení behaviorální vědy – recepci z předsálí – a podá Cooperovi složený lístek na žlutém poznámkovém papíře.

Cooper si poznámku prohlédne, zvedne se a zapne si sako. „Promiňte, byl jsem odvolán. Zířejší pohovor je v Beckley. To je čtyři a půl hodiny jízdy a vy si tu budete muset zítra ráno v půl deváté před odjezdem vyzvednout materiály. Nezapomeňte si uschovat účtenky.“

„Počkejte, cože?“ Emma se začne zvedat ze židle. „Kufr mám pořád v autě –“

Cooper se obrátí na recepční. „Betty, mohla bys jít s těmihle dvěma?“ Žena přikývne. Je to běloška, asi šedesátiletá, vlasy má trochu namodralé, vyčesané a dokonale upravené. Cooper se při odchodu ke dveřím znovu podívá na Emmu a Bella. „Proberte s Betty průkazy s fotografií a taky přidělení kolejí. Vybalte si, zabydlete se. Promluví si s vámi znovu zítra, po pohovoru.“

Pak s Betty odcházejí. Emma jenom zírá.

Bell sbírá složky a pečlivě je rovná. „Je pod palbou. V Pensylvánii je aktivní případ –“

„Ty ho jako omlouváš?“ Když Bell neodpovídá, Emma se na židli napřímí. „Jak víš o aktivních případech?“

„Bylo to ve zprávách. Ty nečeš zprávy?“

„Ne.“

„Musíš víc chodit ven.“

Otočí se, aby mu vrátila úder, když vtom si uvědomí, že jeho oči jsou pobavené a rty mu cukají. Má tedy smysl pro humor. Možná ten chlap přece jen není nicka z FBI. „Právě jsem ujela šest set čtyřicet kilometrů, abych vyslechla bandu náctiletých bláznů. Nemyslíš, že mě to dostatečně kvalifikuje?“

Podívá se na složky a usměje se. „Vypadá to, že se teprve rozvíjíš.“

Emma zjistí, že tohle je ten typ člověka, jemuž úsměv změní celý obličej i chování. Pak zvažní a poklepe na složky.

„Myslela sis, že do toho půjdeme pozvolna,“ říká, „ale tak to nechodí. Mám za sebou práci u policie – hodí tě prostě rovnou do hluboké vody. A vsadil bych padesát dolarů na to, že Cooper bude chtít tyhle výsledky dokončit dřív, než se ta věc v Pensylvánii provalí a převedou lidi i rozpočet jinam.“

Emma si povzdechne. „Takže se nechová jako kretén schválně, jen je pod tlakem.“

„U FBI je to tak vždycky,“ pronese zachmuřeně.

Emma sebere ze stolu složku s McMurtryho shrnutím. „Tak fajn.“

Bell vstane. „Dobře, asi teda půjdeme za Betty.“

Později v noci, poté, co ji vyfotografovali, přidělili, zaevidovali, a když si vybalila svůj malý kufrík ve svém šedivém pokoji na koleji v Jeffersonově budově, když snědla večeri z jídelny, vyplnila další papíry a konečně ulehla na polyesterovou přikrývku na své nové jednolůžkové posteli, přemýšlí Emma o tom, jak dva muži, Cooper a Bell, nacházejí smysl života v lovu sériových vrahů.

Cooper má zřejmě rád výzvy, hádanky. Svým ostražitým klidem a precizními manýrami jí připomíná lišku.

Bell je jiný – má k ní zcela odlišný vztah. Emma soudí, že možná má sestry. Zítra to zjistí. A pak uvidí, jestli jim ta „jednotka“ bude fungovat. To je její poslední myšlenka, než usne vyčerpáním.

KAPITOLA 4

Do Beckley jedou Bellovým autem. Emma svému Králíkovi nevěří – má ho sice ráda, ale má taky realistická očekávání a jízda do Virginie by třeba nějak přetížila motor.

Bell řídí pickup Dodge, který je v dobrém stavu a klimatizovaný. Rádio mají naladěné na nějakou místní stanici a Bell teď přepnul na zprávy. Rychle se blíží k Lexingtonu, kde Emma doufá v kávu, koláč a čisté dámské záchody.

„Takže ty jsi byl před vstupem k federálním maršálům rok ve výcviku?“

„Deset měsíců.“ Bell pokrčí rameny. „Narozeniny mám v srpnu. V podstatě jsem začal s programem den poté, co mi bylo osmnáct.“

Bell má nasazené hnědé letecké brýle a stažené okénko na straně řidiče. Sluneční světlo se mu odráží od bílé košile. Jeho oblekové kalhoty vypadají i po třech hodinách na cestě stále úhledně a sako má na věšáku za nimi. Aspoň že kravatu vynechal; vezme si ji, až dojedou do věznice. Emma si pomyslí, že jede tak, jak očekávala, a drží se přesně na povolené rychlosti.

Na kolenou jí leží otevřená složka s papíry. Čte si nahlas Cooperovo shrnutí o McMurtrym a pak o tom s Bellem chvíli mluví. Cooper je mazaný, uvědomuje si. Jeden výlet je lepší seznámení než tisíc formálních potřesení rukou v Quanticu.

„Žít mimo domov je těžký,“ poznamenává Emma.

„Je.“ Bell si sundá brýle, kloubem ruky si protře oči a brýle si pověsí za košili na krk. „Ale být pryč kvůli policejnímu výcviku se asi moc neliší od toho být pryč kvůli vysoké škole.“

„Jenže já chodím na vysokou ve svém domovském státě. Wisconsin je od Texasu daleko.“

„To je pravda. Ale Texas ti nedovolí začít, dokud ti není dvacet.“

„Jak tě na to naverbovali? Teda jestli se můžu zeptat,“ dodá rychle. „Cooper říkal, že každý z týchle jednotky má nějakou zkušenost s, no –“

„Můj otec byl federální maršál. Zavraždil ho sériový vrah.“ Bell se dívá dopředu, oči upírá na čelní sklo. „Stalo se to při zatýkání. Došlo k jisté situaci, můj otec se účastnil a bodli ho.“

„Ajaj.“ Emma tak trochu nemůže popadnout dech. „Ježíši. Omlouvám se.“

„To je dobrý. Zeptala ses – je v pořádku se zeptat. Bylo to před dvěma lety.“

„Hm.“

„Pokud chceme spolupracovat, musíme to o sobě vědět.“

„To je fakt. Jo.“ Kývne směrem ke složce v klíně, zavře ji a položí na lavicové sedadlo mezi nimi. Na dlaních se jí vyrazí pot při představě, že o tom bude mluvit. „No, já jsem zas jediná, kdo přežil případ Daniela Huxtona. Toho chlapa z Ohia, který –“

„Já vím,“ řekne Bell. „Nemusíš mi to říkat. Víím o tom.“

„Opravdu?“ Emma si přeje, aby jí srdce přestalo tak tlouct. „No jo vlastně. Čteš přece zprávy.“ Podívá se ven z okna a snaží se na to nemyslet. Chce myslet na něco hezkého: na matku a petúnie, na měkkou černou hlínu v truhlících s květinami.

„Vzpomínám si,“ pokračuje Bell, „jak přede mě táta u snídaňně položil noviny a řekl: ‚Takhle vypadá opravdová statečnost.‘“

Dával jsem pozor.“ Když Emma neodpovídá, mluví dál. „Právě ti bylo šestnáct. Bojovala jsi s Huxtonem, utekla jsi, pak jsi našla pomoc a zavedla jsi policejní tým zpátky do hor na místo činu.“

„Nebylo to...“ Přemýšlení o petúniích nefunguje. Emma sáhne po svém vnitřním gyroskopu. „V médiích to znělo opravdu přímočaře. Ale nebylo to tak.“

„Nikdy to tak není,“ potvrzuje Bell. „Došlo ke střetu, že? A Huxton se zastřelil.“

„On...“ Její dech je mělký, jako by byla ve velké výšce. „On byl...“

„Rozumím. Nemusíš to rozebírat. To je v pohodě.“ Bell se na ni podívá a pak pohled zase odvrátí. „Bylo to děsný, co? Každá taková situace je děsná.“

„Jo.“ *Nepotřebuje, abych mu to vysvětlovala.* Z té úlevy se jí až zatočí hlava, ale přitom z něj Emma nespouští oči. Pohled na jeho profil ji uklidňuje. „Ale člověk to zvládne.“

„Přesně tak. Dostane se přes to.“

Tato malá dohoda mezi nimi je uklidňující. Což je dobře, protože na konci téhle cesty je Beckley a Emma je z toho nervózní. Připomíná si, že to byla její volba. Vybrala si to a je si jistá, že důvod, proč to udělala, se časem nějak vyjasní.

Zatím ji z otevřeného okénka ovívá pozdně květnový vzduch, slunce ji hřeje do tváře a ramen a řeči o válečném zranění už mají za sebou.

Přijíždějí na okraj města, takže je tam větší provoz. Emma se zadívá na barvy v listí na stromech u silnice a přitiskne si dlaně na kolena. „Proč myslíš, že nás Cooper poslal nejdřív za McMurtrym? Vždyť jsme mohli jít za Gesakem nebo Campinellim. Obě jejich věznice jsou ke Quanticu blíž asi o sto šedesát kiláků.“

Bell se natáhne a ztlumí hlas prezidenta Reagana v rádiu, aniž by odvrátil zrak od silnice. „Beckley je jen středně zabezpečený, s pracovním táborem. McMurtry je jeden z mladších subjektů a je v pohodlnějším prostředí. Možná je méně otrlý, snáz se nám s ním bude mluvit. Vždyť Cooper říkal, že si nějakou dobu stěžoval na toaletní papír.“

„Takže pan velkohubý. Skvělý.“ Emma se ušklíbne. Ne že by čekala, že některý ze subjektů bude nějaká osobnost.

„Pokud je hovorný, je to pro nás lepší. Musíme jen řídit tok rozhovoru.“ Bell zvedne jedno rameno. „Ale hele, já jen tak plácám o Cooperových motivacích. Možná si prostě vybral složku, která je nejbliž k jeho stolu.“

„To by podle mě neudělal,“ řekne Emma pomalu. „Je zvláštní. A mám dojem, že je ve své práci docela dobrý.“

Bell přikývne a zkontroluje boční zrcátka, když sjíždějí z dálnice. „Ví, že tenhle úkol bude těžký. Je v jeho nejlepším zájmu, aby nám ulehčil práci nějakým lehčím tématem, než se dostaneme k obtížnější věci.“

„Povídal jsi, že jsi kandidát na maršála, ale vypadá to, že toho o postupu FBI víš nějak moc.“

„Jak jsem řekl, znám ten život. Táta mluvil o spolupráci s jinými Agenturami. Obdivoval úřad. Prohlašoval, že tvrdě trénujou.“ Bell znovu pohodí rameny a snaží se tvářit nenuceně. „V prostředí zákona se pohybuju běžně. Někomu zvenčí to asi musí připadat divný.“

Emma si odfrkne. „Můj táta je ze třetí generace farmářů a máma je učitelka na základní škole. Nedívají se na *Poldy z Hill Street*, ale na seriál *Love Boat* – takže k policii mají fakt daleko. S FBI jsem přišla do styku jen jednou – po Huxtonovi.“

„Tady vpravo je Waffle House,“ říká Bell a ukazuje bradou. „Takže FBI s tebou po Huxtonovi jednala dobře?“

Bell vypadá jako nadšený stoupenec, tudíž nechce být vůči FBI příliš kritická, ale nemůže se ubránit jisté ostrosti tónu. „Byli zdvořilí. Uctiví. Ale pořád se snažili přijít na to, co se pokazilo. Vyslýchali mě dost důkladně. A pak se vraceli s dalšími otázkami, jenže já už jsem to chtěla mít za sebou.“

Když Emma vystupuje z pickupu, znovu cítí to škubání v nohou – v posledních třech dnech strávila příliš mnoho času v autě.

„Takže už přišli na to, proč Huxtona nezatkli dřív? Co se pokazilo?“ Bell zamkne auto a za chůze si natáhne bundu.

„Měli nějaký nepřímý důkazy, ale nic pořádného.“

„Stejně jako v případě Bundyho.“

„O Bundym jsem toho moc nečetla. Byl chytrý, ne? Vzdělaný? Huxton tak chytrý nebyl, ale zato měl takovou tu zvířecí chytrost – zametal stopy. A FBI o tom horským domě nevěděla. Honili se za vlastním ocasem.“ Zase ta ostrost. Ale Emma má ráda svou břitkost – právě ta ji udržela při životě. „Pak se ztratily další dvě dívky. A potom chytil mě.“

„A ty jsi ho sejmula.“

„Byla to skupinová práce.“ Otevře dveře do restaurace.

Objednají si kávu a jídlo a Emma si odskočí na záchod. Je tam dost čisto. Jedí u pultu. Koláč není tak dobrý, jak doufala, a tak jej potře smetanou.

„Takže ohledně toho rozhovoru,“ řekne Bell, když dojí vafle. „Máme na něj nějaký plán? Nebo chceš improvizovat?“

Emma zaváhá. „Nejsem si jistá.“

„Zvládneš ten pohovor? Poradíš si?“

Nechce tyto pochybnosti vyjádřit ani sama před sebou, a tak ji překvapí, že si jich Bell všiml. „Já nevím. Doufám, že jo. A ty?“

Přikývne. „Bude to nepříjemné. Ale obvykle se cítím líp, když mám plán, jestliže jdu do nepříjemné situace. Pak mám něco, o co se můžu v případě potřeby opřít.“

„Jaký plán? Hodný a zlý policajt?“

„Možná. Myslíš, že by to s chlapem jako McMurtry šlo?“

Proč jí Bell v tomhle přenechává slovo? Emma zamrká, když si to uvědomí: Protože si myslí, že je odbornice. *Tři dny hrůzy ve sklepe sériového vraha – to vážně stačí na to, aby se z vás stal expert.* Bože. Překoná nutkání zvracet nebo plakat a nadechne se. Lžičkou honí po talíři poslední zbytky krému a zvažuje otázku.

„Myslím, že McMurtry bude mít za sebou spoustu dospělých policistů, kteří se ho snažili dostat otázkama. Asi bychom měli zůstat u družného pohovoru.“

„Fajn, to zní dobře.“ Bell se jemně usměje. „Nevím, jak se hraje dobrý policajt a zlý policajt. To byla spíš tátova doména – on i máma to na mě použili tolikrát, že si to už ani nepamatuju.“

Emmin hlas zní teď laskavěji. „Byl sis s otcem blízky?“

„Jo.“ Podívá se na svůj talíř. „Je to trochu divný, dělat tohle. Nosit jeho oblek, pracovat v té samé práci. Ale vždycky jsem to chtěl.“

„Nevadí tvý rodině, že jdeš do výcviku po tom, co se mu stalo?“

„Asi jo.“ Bell se opře předloktím o pult a napije se kávy. I když nemá kravatu, opravdu už nemůže vypadat víc jako policajt, i kdyby se snažil. „Mámě to nevadí. Chápe to. Ale jedna z mých sester se do mě kvůli tomu pořád naváží.“

„A kolik máš sester?“

„Dvě. Obě mladší.“

Mám tě. Emma zvedne prst. „Já mám jednu starší.“

„A vaše rodina to zvládá i po tom, co se stalo?“

Emma pokrčí rameny. „Jsou v pohodě.“

„A jak to zvládáš ty?“ Bell při ptaní hledí do kávy, jako by jeho otázka nebyla důležitá.

„Já běhám.“ *Panebože, někdy i ve snech.* Nahlas však Emma tu myšlenku nevysloví.

Střetne se s jejím pohledem. „Já zase vzpírám. Zvedám činky, mlátím do pytle. Pomáhá to.“

„Běhání pomáhá určitě. Někdy potřebuješ tu energii někam nasměrovat. Když se mi v hlavě začnou motat smyčky, rozběhám je.“

Přikývne. Rozumí. „Je dobrý mít strategii.“

„Nejspíš dokážu proběhnout téměř vším.“ Emma odloží lžičku. „Není to jen o pohybu nohou – je to mentální disciplína. Od té doby, co jsem opustila Ohio, jsem ale neměla moc příležitostí se hýbat,“ přiznává.

„No jo, sakra, měla bys jít ven, jakmile dorazíme do Quantica,“ řekne Bell. „Už jsem byl v tělocvičně – vybavení je fakt dobrý. A kolem celé základny je dráha.“

„Slyšela jsem o ní.“

„Měla bys ji vyzkoušet. Zaplatím, prosím.“ Bell hodí ubrousek na talíř.

Vracejí se na silnici I-64 a míří hlouběji do uhelné oblasti. Brzy se ocitnou na silnici Industrial Park Road u Beaveru. Jsou blízko; Emma cítí, jak se jí vaří krev. Před parkovištěm dojedou ke kontrolnímu stanovišti. Vytesaná kamenná cedule vypadá jako náhrobní kámen.

Návštěvní hodiny jsou od osmi do tří – a na rozhovor potřebují alespoň hodinu, takže to právě tak akorát stihli. Při vstupu se musí prokázat svými pochybnými novými průkazy totožnosti a odevzdat papíry ke kontrole. Dozorci si je nedůvěřivě prohlížejí: dívka ostříhaná na ježka a chlapec v obleku po otci. Bell se však chová jako strážce zákona a zdá se, že ví, jak správně mluvit. Emma si už všimla, že jeho sociální inteligence zdaleka není standardní.

V krku má jakousi hořkou pachut', jako by žvýkala aspirin. Když podepisuje vstupní formulář, pero se jí třese v prstech.

Před detektorem kovů narazí na problém. Emmě sdělí, že její tričko je nevhodné a nemůže si ho vzít do prostor vězení.

„Je oranžové, madam,“ vysvětluje strážná na stanici. „Má stejnou barvu jako kombinézy vězňů.“

„Aha.“ Vlasy strážkyně mají přibližně stejnou barvu jako Emmino tričko, ale Emma nemá chuť na to upozorňovat.

Bell se zamračí. „Máte nějakou košili, do které by se mohla převléknout?“

„Tady na místě?“ Strážná vypadá zmateně. „Ne, pane.“

„Nebo si prostě můžu vzít bundu?“ navrhuje Emma.

„Ne, madam, žádné bundy s kapucí tohoto typu nejsou povoleny. Ale můžete se vrátit do Beaveru do tamního charitativního obchodu. Mají tam plno věcí za levno.“

Emma a Bell si vymění pohledy. Než se vrátí z Beaveru, budou návštěvní hodiny téměř u konce a celý výlet bude zbytečný.

„Vteřinku,“ řekne Bell strážné. Trochu Emmu odtáhne stranou. „Mám pod košilí bílý tričko.“

„To myslíš vážně?“

„Je to lepší než tam jít sám.“ Zvedne bradu na strážnou. „Máte někde blízko koupelny?“

„Nemůžu si vzít tvoje spodní tílko!“ zasyčí Emma.

Už si uvolňuje manžety. „Je to tričko, žádný spodní tílko. Dej mi minutu.“

Koupelny jsou v přilehlé chodbě. Zanedlouho Bell vyjde ven a zastrkuje si vzadu košili. Tričko nese v podpaží. Emmu polije červeň od hlavy až k patě. Popadne tričko a jde na dámské záchodky.

Bellovo tričko je opotřebované a vláčné po mnoha praních. Voní neznámou vůní a je od něj ještě teplé. Své vlastní tričko si

Emma strčí do kapsy bundy, kterou zřejmě bude muset nechat ve skřínce.

„Už je všechno v pořádku?“ Strážná vypadá zmateně.

„Báječný,“ zamumlá Emma.

„Jsme v pohodě,“ potvrdí Bell.

Pak je projedou bzučákem.

Následuje řada rolovacích vrat, zamřížovaných oken a bězově natřené chodby ze škvárobetonových tvárnic. Emma sevře ruce v pěsti.

Další strážný odemkne dveře do výslechové místnosti. Místnost se nepodobá běžnému návštěvnímu prostoru. Je uzavřená, kompaktní a naproti dvěma židlím stojí jediná židle u přišroubovaného kovového stolu. Na stěně je také jednosměrné zrcadlo, což se Emmě nelíbí.

„McMurtry si bude myslet, že sledují jeho reakce.“

„Domnívám se, že tohle je vše, co nám můžou dát,“ říká Bell.

„Ale zeptám se.“

Zaklepe na dveře, vyjde ven a promluví si se strážným. Na okamžik se dveře otevrou, Emma slyší bzučení při odemykání brány, řinčení kovu, vzdálené vytí, které zní spíš jako zvířecí než lidské.

Tře si bicepsy, aby jí nebylo chladno, a hledá rovnováhu. V podpaží má vlhko a v hlavě jí opět hučí. Snaží se to zablokovat, prostě si vzpomenout na všechno, co se o Clarenci McMurrym dočetla v Cooperově shrnutí.

Je mu sedmnáct let – narozeniny měl teprve před měsícem. Běloch, vysoký sto sedmdesát centimetrů, hnědé vlasy i oči, bez identifikačních znaků nebo tetování. To se možná změnilo od doby, kdy nastoupil do vězení; sedí už téměř rok. Jeho teta, Joanna McMurryová, ho navštěvuje každou druhou sobotu v jedenáct hodin dopoledne. A tahle teta, jednašedesátiletá vdova, je ženou, která McMurryho vychovala poté, co jeho vlastní